

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Εἶχα τὴν ἐορτὴν μου.

Μεταξὺ ἄλλων ἐδέχθην τὴν ἐπίσκεψιν χαριεστᾶτης δεσποινίδος.

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς προσέθεσεν μέσῳ τῶν ῥοδαλῶν χεϊλέων τῆς :

— "Ο, τι ἐπιθυμεῖτε !

— Προσέχετε, δεσποινίς, νὰ μὴ ἐκτίθεσθε παρὰ πολὺ !

Ἐκηρύχθησαν ἅγιοι οἱ ὅποιοι πρὶν μαρτυρήσουν ἦσαν κακοῦργοι;

— Βέβαια.

— Σὺν τοὺς ὑπεπλούτους οἱ ὅποιοι πρὶν κάμουν τὸ κόλπο τῶν διὰ τινος νομίμου ἀτιμίας, ἦσαν πτωχοί.

— Σωστό.

— "Ε! τότε οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ χρυσοκάνθαροι τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν του μόλον τοῦτο.

ΛΕΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΒΕΡΟΥΤΙΑΝΟΙ.

Μυθολογοῦσι περὶ τῆς φώκης ὅτι διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πείν᾽ τῆς ξεκκοκαλίζει ὀλίγα τῶν τέκνων τῆς καὶ θρηνεῖ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἀποτροπαίου γεύματός τῆς. Ἡμεῖς οὐτε τὴν εἶδομεν, οὐτε εἰς τὸν Νεῖλον εἵυεθα ποτὲ, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα ζωντανὴν τὴν εἶδομεν ἐδῶ προχθές. Φώκη ἦν ὁ Λεβίδης, πείνα τὰ μικρὰ μίση του, τέκνα οἱ δισχίλιοι περίπου ἐκλογεῖς οὓς διέγραψεν ἐκ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὄχθη τοῦ Νεῖ-

λου ἡ Ἐφημερίς, θρῆνοι ἡ διατριβίτσα του, καὶ λείψανα γεύματος οἱ Βερουτιανοὶ του.

Καὶ προσπαθεῖ ὁ Βουλευτὶσχος νὰ πείσῃ τοὺς διαγραφέντας ὅτι ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῶν, τοῖς δίδει ὁδηγίας περὶ τοῦ τί θὰ κάμουν μετὰ δύο μῆνας διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τὸν Μάϊον, ἀφοῦ οὐδὲ λέξιν τοῖς εἶπεν ὅταν ἔπρεπε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ, πῶς νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ μητρῶν τῶν ἀρρένων οἱ διαγραφέντες ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ὡς μὴ ἐγγεγραμμένοι ἐκεῖ.

Καὶ λοιπὸν ἡ δὲν γνωρίζει τὸν νόμον, ὁ δοκησίσοφος βουλευτὶσχος μας ἡ ἐπίτηδες ἀφῆκε καὶ παρῆλθεν ὁ χρόνος ὁ ἀρμόδιος, ὅπως ἐξακολουθήσουν οἱ Βερουτιανοὶ ἐξωτῶν καταλόγων.

Διότι ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι οἱ ἄγοντες ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 21—40 ἔτους δὲν ἐγγράφονται εἰς τὸ μητρῶν τῶν ἀρρένων δι' ἀπλῆς πρὸς τὸν Δήμαρχον δηλοποιήσεως, ὡς ἐσφαλμένως αὐτὸς ἐν τῇ 5 § τῆς διατριβῆς του συμβουλευεῖ, ἀλλὰ δι' αἰτήσεως πρὸς τὸ συνελθὸν πρὸ μηνός, κ. Λεβίδη, στρατολογικὸν συμβούλιον ὡς τὸ ἄρθρον 30 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου ὀρίζει, καὶ ὡς ἀξιεπαίνως λίαν ἡ Νέα Ἐφημερίς εἰδοποίησε τότε τοὺς συμπολίτας μας.

Ἀλλὰ σεῖς τότε ἐσιωπήσατε, κ. Λεβίδη, ἴσως ἀγνοῶν τὸν νόμον, ἴσως ἐκ προθέσεως, ὅπερ πιθανώτερον, καὶ ἀφῆκατε νὰ παρέλθῃ ἡ νόμιμος εὐκαιρία καὶ τώρα συμβουλευέτε τὰ θύματά σας τοὺς Βερουτιανούς, ὅτι πρέπει πάλιν νὰ δηλώσωσι τὴν ἡλικίαν των ἐν τοῖς μητρώοις τῶν ἀρρένων τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ στρατολογικοῦ νόμου οὐδεὶς ἄλλος—σὰς τὸ λέγομεν καὶ πάλιν—ἐκτὸς τοῦ συνελθόντος ἡδὴ στρατολογικοῦ συμβουλίου ἔχει δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ μητρῶν τῶν ἀρρένων καὶ συμβουλευέτε λοιπὸν τώρα μιὰ τρύπα 'στὸ

Ὅσakis ὄπλον ἀντηχεῖ στοῦ "Ολυμπού τὰ μέρη,
Μετὰ πατάγου ἀντηχεῖ τ' ὄνομα Σιρασκέρη,
Δὲν εἶνε τόπος σπηθαμὴ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη,
Ποῦ τοῦ ποδός μου προφανὲς τὸ ἔχνο νὰ μὴ φέρῃ.

Ἀνάποδα τὰ εἶπα, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Ὡς κύματ' ἀλλεπάλληλα ἀφρίζοντος πελάγους,
Οἱ τοῦρκοι ἐναντίον μας ἐφώρουν μὲ πατάγους,
Κάτω δηλαδὴ, στὴ μάχῃ τοῦ Ἀσπροποτάμου.

Ἐγὼ τοὺς ἄλλους ἀκολουθῶν κ' ἐπόμενος κατόπιν,
Τῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν ἐξαίφνης ἀπικόπην·

Χίλια ξίφη κατ' ἐμοῦ ἀνορθωμένα ἦσαν,

Ἀντεμαχώμην, ἐσφαζα, ἐπάλαια μὲ λύσσαν,

Ὅτε στὴν τρομερὰν σφαγὴν μοῦ θραύεται ἡ σπάθη,

Κ' οἱ τοῦρκοι ὅλοι χάνονται στῶν ποταμῶν τὰ βάθη.

.....

Ὡ, αἶμα αἶμα ἔπια καὶ εἶδα ν' ἀνατεῖλῃ,

Τὴν ἀνεξαρτησίαν μας μὲ ἐρυθρὰ τὰ χεῖλη,

Καὶ αἶμα, αἶμα πανταχοῦ καὶ πάλιν ρέον αἶμα,

Καὶ αἶμα τούρκου νὰ ἰδῇ τὸ ἐσχατὸ μου βλέμμα.

Φρρρμπίζ. Μωρὲ ἕκαμα γιὰ θεατρίνος πρώτης. "Ἀμ ἕκαμα καὶ δύο μῆνας προγραμματοκολλητῆς στὴ κομπά-

νια τοῦ Ἀλεξιάδη, στὴ παράστασι μάλιστα τῶν Ἀθλίων, ποῦ θάσταξε τρεῖς ἡμέραις, εἶχα λάβει μέρος καὶ εἰς τὸν πόλεμον τῶν ὁδοφραγμάτων, σοῦ τράβηξα καραμπῖνα ποῦ πῆγε ἀντάρκα, ἐτσουρούφλησα μάλιστα καὶ τὰ μαλλιά ἐνὸς κομπάρσου. . . Ἐχω κάμει τέρατα καὶ σημεῖα, καὶ ἂς μὴ μὲ πιάνῃ τὸ μάτι σου.

Δὲν ἦτο κατὰστάσις αὐτῇ, οὐδ' ἦτο δυνατόν ἡ φοβερὰ λίμα τοῦ Παλαύρα μου νὰ ὑποφερθῇ, τούτου δ' ἐνεκα ἡγέρθην πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ πολέμαρχος ὅμως δὲν ἠννόει ν' ἀφήσῃ ν' ἀπέλθω, ἰσχυριζόμενος, ὅτι διέτρεχα κίνδυνον, καθόσον κατὰ παστρικά τσανάκια παρεμόνευον στὸν ἐλαιῶνα καὶ πολὺ πιθανὸν ἦτο νὰ μοῦ πάρουν τὴν κάππα. Ὁ κίνδυνος μ' ἠνάγκασε νὰ διαμεῖνω ἐπὶ τινος ἔτι ὥρας μετὰ τοῦ τρομεροῦ λιμαδόρου μου, μέχρις ὅτου οὗτος μετὰ τῶν ὀπαδῶν του περὶ τὰς χαρκαυγὰς ἐξεκίνησεν ἄδων εἰς Πειραιᾶ, ὅπου εὔρομεν καὶ τὸ ἐπίλοιπον φουσατό τῶν ἐθελοντῶν μπαρκαρίζομενον εἰς γολέτα τινα ἐν ἀταξίᾳ καὶ κατ' ὁμᾶδας.

Πρὸ τῆς θεᾶς τοῦ πρὸς ἀπόπλουν ἐτοιμαζομένου πλοίου μοῦ ἐκόπησαν τὰ ἦπατα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.